

R O M Â N I A
MINISTERUL PUBLIC

PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Cabinet Procuror General

Nr. 1210/C/2016

ORDONANȚĂ

de infirmare

27 iulie 2016

Augustin Lazăr, procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,

Examinând din oficiu, conform dispozițiilor art. 64 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară (republicată), legalitatea rechizitoriului emis în dosarul nr. 238/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică,

C O N S T A T :

Prin rechizitoriul din 15.07.2016 emis în dosarul nr. 238/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică, verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de către procurorul - șef de secție, la 21.07.2016, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului Băsescu Traian pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare, în formă continuată (2 acte materiale), prevăzută de art. 206 Cod penal cu aplic. disp. art. 35 alin. 1 Cod penal (f.22).

În fapt, s-a reținut că persoana vătămată Firea Gabriela, senator în Parlamentul României a fost desemnată membru în Comisia de anchetă pentru verificarea legalității achiziției terenurilor din zona comunei Nana, jud. Călărași. În calitate de comunicator de presă al lucrărilor Comisiei, cu prilejul unei declarații de presă, persoana vătămată a transmis informații referitoare la societatea comercială italiană BERFIGE SRL, de la care fiica fostului președinte, Băsescu Ioana cumpărase terenuri în zona comunei Nana, jud. Călărași, afirmând că la data achiziției acestor terenuri activitatea firmei era suspendată, fiind declarată inactivă fiscal.

Urmare comunicării acestei informații de către persoana vătămată, inculpatul Băsescu Traian, ce ocupa funcția de Președinte al României, la 13.04.2014, în cadrul unui interviu acordat emisiunii „Jocuri de putere”, difuzată de postul de televiziune „REALITATEA TV”, a făcut următoarele afirmații: *„ mai bine ar sta în banca ei și s-ar ocupa de ce se întâmplă pe moșia soțului ei unde este primar, că s-ar putea să nu-l găsească într-o zi acasă dacă ... nu-i atentă ... Înțeleg că în Parohia lui se întâmplă destule lucruri rele”*.

Băsescu Traian a continuat să facă declarații publice, de această dată de la sediul Administrației Prezidențiale, astfel că, la 15.04.2014 a menționat că declarațiile despre activitatea Comisiei de anchetă sunt făcute de „ ...doamna senator Firea, altfel o șantajistă de profesie....”...”...poartă ghinion femeia asta oricărui bărbat pe care spune că-l sprijină.....”...”....nu este un atac la o femeie, e un atac la o șantajistă care pretinde să fie respectată ca senator al României....”. Cu acea ocazie a prezentat și informații despre activitățile desfășurate de soțul persoanei vătămate Florentin Pandele, primarul orașului Voluntari, afirmând că le cunoaște din reclamațiile și petițiile primite la Biroul de relații cu publicul din cadrul Administrației Prezidențiale, arătând obiectul fiecărei petiții.

La 15.04.2014, de la sediul Administrației Prezidențiale, Băsescu Traian afirma că „...este un abuz formarea comisiei parlamentare pentru investigarea achiziției de teren a familiei mele...”, întrucât este „... o comisie politică ce nu are nici un element comun cu dorința de a afla adevărul, dincolo de faptul că nu poți să constitui comisii de anchetă parlamentară pentru o tranzacție între doi subiecți privați”

Afirmațiile inculpatului au fost considerate de persoana vătămată Firea Gabriela ca fiind amenințări directe, adresate ei și familiei, pe care le-a perceput ca o modalitate de a fi împiedicată în realizarea atribuțiilor sale parlamentare, fiind de natură a-i crea o tulburare psihică și emoțională, în condițiile în care declarațiile au fost preluate de toate posturile de televiziune.

La secțiunea **în drept** se arată că „*fapta inc. BĂSESCU TRAIAN, la data săvârșirii faptelor Președinte al României, de a face afirmații care au fost considerate de partea vătămată GABRIELA FIREA ca fiind o amenințare directă la adresa sa și a familiei sale, pe care le-a perceput ca o modalitate de a fi împiedicată în realizarea atribuțiilor parlamentare, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de amenințare, prev. de art. 206 Cod penal cu aplic. disp. art. 35 alin. 1 Cod penal (2 acte materiale).*

Astfel, cu ocazia interviului acordat postului de televiziune Realitatea TV, la emisiunea <Jocuri de putere>, din data de 13.04.2014 și cu prilejul declarațiilor publice din data de 15.04.2014, de la sediul Administrației Prezidențiale, inculpatul BĂSESCU TRAIAN a făcut **afirmații cu caracter general, apreciate de partea vătămată FIREA GABRIELA ca fiind păgubitoare, îndreptate împotriva soțului său, FLORENTIN COSTEL PANDELE, provocându-i părții vătămate o stare de temere**” (f. 6-7).

În rechizitoriu se reține că afirmațiile în cauză nu se circumscriu domeniului exprimării unor opinii politice sau declarațiilor politice, pentru care Președintele României se bucură de imunitate în condițiile art. 72 alin. (1) din

Constituție, întrucât au depășit cadrul libertății de exprimare, fiind de natură a insufla o stare de temere.

Din actele dosarului rezultă că persoana vătămată a formulat plângere penală la 16.04.2014, în legătură cu afirmațiile inculpatului din 13.04.2014, reclamând comiterea infracțiunilor de șantaj și amenințare. În susținerea celor sesizate de persoana vătămată a fost depus în 18.04.2014 un denunț distinct, semnat de 175 parlamentari.

Cercetările inițiale au fost efectuate pentru infracțiunea de șantaj, în legătură cu afirmațiile inculpatului din 13.04.2014. Ulterior, urmărirea penală a fost extinsă și pentru declarațiile din 15.04.2014, fiind schimbată încadrarea juridică în infracțiunea de amenințare, cu două acte materiale, persoana vătămată solicitând tragerea la răspundere penală și pentru cel de-al doilea act.

În cadrul **verificării legalității rechizitoriului** se analizează dacă actul de sesizare corespunde cerințelor art. 328 alin. (1) teza I din Codul de procedură penală (C.pr.pen.), referitoare la indicarea persoanei a cărei trimitere în judecată se dispune, *descrierea faptelor* reținute în sarcina acesteia, într-o manieră concretă, completă și lipsită de ambiguitate și *prezentarea detaliată a încadrării juridice*. Fiecare element din tipicitatea legală trebuie să fie explicat prin arătarea elementului de fapt corespunzător, cu referire la probele ce fundamentează dispoziția de trimitere în judecată, nefiind suficientă simpla enumerare a normelor de incriminare ori trimiterea, fără vreo analiză juridică, la conținutul unui mijloc de probă.

Exigențele în materia conținutului rechizitoriului și standardul de claritate în prezentarea acuzării în instanță au fost impuse de practica judiciară în contextul aplicării dispozițiilor noului cod de procedură penală, avându-se în

vedere și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (spre ex: I.C.C.J –Secția penală, încheierea penală (î.p.) nr. 67/19.01.2016, dosar nr. 4256/1/2015; I.C.C.J.- Secția penală, î.p. nr. 228/18.03.2016, dosar nr.100/1/2016; I.C.C.J. - Secția penală, î.p. din 10.11.2015, dosar nr.3517/1/2015).

Examinarea legalității rechizitoriului nu vizează doar strict conținutul actului de sesizare, privit izolat, ci implică și o *analiză a modului de efectuare a actelor de urmărire penală*, sub aspectul respectării dispozițiilor procedurale și, în ansamblu, a caracterului echitabil al derulării procedurii penale, cu asigurarea dreptului la apărare (spre ex: I.C.C.J. - Secția penală, î.p. nr. 228/18.03.2016, dosar nr.100/1/2016; CA Cluj, î.p. nr. 745/28.11.2014, dosar nr. 11.555/117/2013).

Ca o *garanție* a respectării de către procurori a principiilor legalității și imparțialității în activitatea lor, Constituția României în art. 132 alin. (1) a consacrat principiul unității de acțiune a membrilor Ministerului Public, sub forma controlului ierarhic. (Decizia Curții Constituționale nr. 345/20016)

În virtutea acestui principiu, Ministerul Public este conceput ca un sistem piramidal, în care *„soluțiile adoptate de procuror pot fi infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior, când sunt apreciate ca fiind nelegale”* iar *„dispozițiile procurorului ierarhic superior, date în scris și în conformitate cu legea, sunt obligatorii pentru procurorii din subordine”* (art. 64 alin. (3) și art. 64 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară - republicată), ceea ce conferă substanțialitate principiului exercitării ierarhice a controlului în cadrul acestei autorități publice.

Potrivit dispozițiilor art. 328 alin. (1) teza I C.pr.pen. rechizitoriul întocmit de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de procurorul-șef de secție.

În situația în care *verificarea s-a făcut formal*, fără sesizarea aspectelor de vădită nelegalitate din cuprinsul actului de sesizare și în modul de derulare a urmăririi penale, procurorul ierarhic superior nu are doar dreptul, ci și *obligația de a interveni pentru cenzurarea actelor procurorului*, în virtutea principiului legalității ce guvernează procesul penal (art. 2 C.pr.pen.) și, în general, întreaga activitate a procurorilor.

*

* *

Din examinarea rechizitoriului emis în dosarul nr. 238/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică constatăm că actul a fost întocmit cu *nerespectarea prevederilor art. 328 alin. (1) teza I coroborat cu art. 286 alin. (2) lit. c) C.pr.pen., cu referire la dispozițiile art. 1, alin. (2), art. 8, art.10 C.pr.pen., art. 6 paragraful (3) lit. a) din CEDO, art. 6 din Directiva 2012/13/UE privind standardul de claritate a acuzațiilor de natură penală reținute în sarcina inculpatului în ceea ce privește fundamentarea factuală și juridică a dispoziției de trimitere în judecată.*

Rechizitoriul, în ansamblul său - deși păstrează structura unui astfel de act procesual (*situația de fapt, în drept, analiza probelor etc*) - în realitate, nu întrunește exigențele unui act de sesizare a instanței. Actul este marcat de *lipsa de rigoare în modul de prezentare a faptelor* ce fac obiectul acuzației penale și *motivare a dispoziției de trimitere în judecată*, fără realizarea unei *analize juridice* și printr-o folosire inadecvată a terminologiei juridice („parte vătămată”, în loc de „persoană vătămată” – subiect procesual principal conform noului cod de procedură penală sub care s-a derulat cercetarea penală).

Deși secțiunea intitulată *stare de fapt* cuprinde 5 pagini (f.2-6 rechizitoriu), nu există nicăieri starea de fapt pe care organul judiciar o are în vedere la formularea acuzației, stabilită pe baza probelor de la dosar, însă sunt rediate pe larg aspecte contextuale (activitatea Comisiei).

Împrejurările de fapt care configurează fapta sunt prezentate prin citarea afirmațiilor inculpatului (f. 4-5 rechizitoriu).

Secțiunea *în drept* (f. 6-7) cuprinde, mai curând, ceea ce ar fi trebuit să fie starea de fapt. Prezentarea faptei însă este nejuridică, lipsită de claritate, fără o analizată a elementelor ce intră în conținutului constitutiv al infracțiunii de amenințare.

Inculpatul Băsescu Traian este acuzat de săvârșirea infracțiunii de amenințare, în formă continuată (2 acte materiale), prevăzută de art. 206 C.pen. cu aplic. disp. art. 35 alin. 1 C.pen.

Potrivit normei de incriminare din art. 206 C.pen., constituie infracțiunea de amenințare „ Fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei *infracțiuni* sau a unei *fapte păgubitoare* îndreptate împotriva sa ori a altei persoane, *dacă este de natură să îi producă o stare de temere*, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, *fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a format obiectul amenințării.*”

Cu toate că sub aspectul elementului material, infracțiunea trebuie să aibă ca obiect săvârșirea unei *infracțiuni* sau a unei *fapte păgubitoare*, adică a unei fapte producătoare de prejudicii materiale, în cuprinsul rechizitoriului nu se indică infracțiunea care a format obiectul amenințării, iar referirea la fapta păgubitoare („*afirmații cu caracter general, apreciate de partea vătămată FIREA GABRIELA ca fiind păgubitoare*”) se face doar la modul general, fără a se preciza în concret în ce ar consta aceasta.

Amenințarea cu săvârșirea unei *infracțiuni* ori a unei *fapte păgubitoare* nu rezultă explicit din materialitatea faptei, *ex re*, astfel că un atare conținut al afirmațiilor inculpatului trebuie probat. Infracțiunea care a format obiectul amenințării trebuie să fie identificabilă, deoarece aplicarea sancțiunii pentru infracțiunea de amenințare este indisolubil legată de limitele de pedeapsă ale infracțiunii cu care s-a amenințat (art. 206 alin. 1 teza a II-a „*fără ca pedeapsa*

aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a format obiectul amenințării”).

Amenințarea cu o faptă păgubitoare poate consta doar într-o acțiune sau inacțiune aducătoare de prejudicii materiale, textul legii făcând referire la caracterul «păgubitor» al faptei, iar nu la prejudicii în general (a se vedea - V. Dongoroz și colectiv, Explicații teoretice ale codul penal român. vol. III).

Formularea acuzațiilor penale și prezentarea probelor în rechizitoriu nu se referă nici un moment la forma vinovăției inculpatului, respectiv la sensul pe care acesta a vrut să-l imprime spuselor sale, ci strict la percepția persoanei vătămate asupra declarațiilor inculpatului.

În rechizitoriu se arată că inculpatul a făcut afirmații cu caracter general, apreciate de persoana vătămată ca fiind păgubitoare (f. 5-6 rechizitoriu). Or, aprecierea persoanei vătămate asupra caracterului amenințător al declarațiilor inculpatului ar fi trebuit analizată de procuror, în raport cu persoana amenințată, mijloacele folosite de autor și posibilitatea obiectivă a acestuia de a concretiza amenințarea.

Amenințarea trebuie să se refere la un rău determinat sau cel puțin determinabil în contextul concret al cauzei, iar nu în general. Susținerea procurorului că inculpatul a făcut „afirmații cu caracter general” pune în incertitudine caracterul determinat sau determinabil al răului (infracțiunea sau fapta păgubitoare) cu care acesta a amenințat.

Deși pe parcursul cercetărilor, procurorul a extins urmărirea penală și cu privire la declarația inculpatului din 15.04.2014, reținând că aceasta ar reprezenta cel de-al doilea act material al infracțiunii de amenințare, iar trimiterea în judecată se dispune pentru forma continuată a infracțiunii, cu aplicarea art. 35 alin (1) C.pen., față de conținutul concret al afirmațiilor și contextul în care ele au fost formulate este discutabilă tratarea distinctă, ca reprezentând o altă acțiune de amenințare. De altfel, însăși persoana vătămată nu a formulat inițial plângere prealabilă pentru această faptă, ci doar pe

parcursul cercetărilor, după extinderea urmăririi penale de către procuror a solicitat tragerea la răspundere penală și pentru această declarație.

Cu toate că forma continuată ar fi impus o prezentare distinctă a actelor materiale ce compun unitatea legală de infracțiune, procurorul nu motivează încadrarea juridică.

Deficiența în redactarea rechizitoriului ce rezultă din *inexistența unei descrieri efective, concrete a actelor materiale* circumscrise conținutului infracțiunii de amenințare, în formă continuată, nu poate fi înlăturată printr-o simplă trimitere la conținutul unor mijloace de probă.

Depășirea limitelor libertății de exprimare nu implică în mod necesar intrarea în sfera răspunderii penale, ci aceasta trebuie să se înscrie în tipicitatea unei infracțiuni ale cărei elemente constitutive să fie probate.

A formula o acuzație nu înseamnă a consemna detaliat date ale realității, ci a le arăta semnificația juridică în raport de anume condiții dintr-un text incriminator. Rechizitoriul nu enunță în concret acuzația, ci expune o situație de fapt și lasă loc formulării unor "ipoteze juridice" cu privire la aceasta.

Claritatea acuzației este o condiție *sine qua non* pentru sesizarea în mod legal a instanței prin rechizitoriu, permițând inculpatului cunoașterea deplină a conținutului acuzațiilor formulate, iar instanței stabilirea **obiectului și limitelor judecării**.

Neregularitatea în întocmirea rechizitoriului sub aspectul omisiunii descrierii faptelor reținute în sarcina inculpatului într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, conduce la *încălcarea garanțiilor privind dreptul la un proces echitabil*, prin imposibilitatea pregătirii și exercitării apărării în mod efectiv de către inculpat, cu privire la acuzațiile aduse.

Constatăm că aceeași lipsă de rigoare caracterizează și modul de formulare a acuzațiilor pe parcursul urmăririi penale. Rechizitoriul preia practic descrierea sumară a acuzației din ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale din 25.08.2015. (f. 183-185, vol.I)

Importanța *informării adecvate și detaliate a inculpatului cu privire la natura acuzațiilor și calificarea juridică a faptelor* a fost subliniată în mod constant în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. În cauza Adrian Constantin împotriva României, hotărârea din 12.04.2011 „Curtea reamintește că *echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia*. Dispozițiile art. 6 § 3 exprimă necesitatea acordării unei atenții deosebite notificării acuzației aduse persoanei în cauză. (...). Art. 6 § 3 lit. a) îi recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat nu doar cu privire la cauza acuzației, adică la faptele materiale de care este acuzat și pe care se bazează acuzația, dar și încadrarea juridică a faptelor, și aceasta în mod detaliat [*Pélissier și Sassi împotriva Franței* (MC), nr. 25444/94, pct. 51, CEDO 1999-II]. Sfera de aplicare a acestei dispoziții trebuie apreciată, în special, în lumina celui mai general drept la un proces echitabil garantat la art. 6 § 1 din convenție. În materie penală, o informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unui acuzat, și deci cu privire la încadrarea juridică pe care instanța o poate reține împotriva sa, este o condiție esențială a echității procedurii. (...). dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauza acuzației trebuie analizat în lumina dreptului acuzatului de a-și pregăti apărarea (*Pélissier și Sassi*, citată anterior, pct. 52-54).”

Etapă de urmărire penală este supusă aceluiași exigențe procedurale, astfel că încălcarea dreptului la apărare în modul de derulare și finalizare a unei anchete penale, poate avea ca rezultat compromiterea caracterului echitabil al procesului în ansamblul său.

Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurii penale în art. 6 arată că informațiile cu privire la fapta penală de a cărei comitere este suspectată sau acuzată o persoană „se furnizează acesteia cu promptitudine și cu detaliile necesare pentru a se garanta caracterul echitabil al procedurilor și exercitarea efectivă a dreptului la apărare”. De asemenea, „statele membre se asigură că, cel târziu la prezentarea fondului acuzării în

instanță, se oferă informații detaliate cu privire la acuzare, inclusiv natura și încadrarea juridică a infracțiunii, precum și forma de participare a persoanei acuzate”.

Din perspectiva exigențelor normelor convenționale, dar și a principiilor fundamentale ale procesului penal, reglementate de art. 2, art. 8 și art. 10 C.pr.pen., *cunoașterea certă a conținutului faptelor* ce fac obiectul trimiterii în judecată și a *încadrării lor juridice* este o cerință indispensabilă, pentru a se asigura în mod concret și efectiv, iar nu teoretic și iluzoriu, conformitatea procedurii cu cerințele fundamentale de echitate a procesului.

Încălcarea normelor de procedură menționate atrage nelegalitatea rechizitoriului și impune, în speță, sancționarea actului procesual al rechizitoriului cu nulitate, în condițiile specifice nulității relative, prevăzute de art. 280 și art. 282 alin. 1, 2 C.pr.pen. Vătămarea drepturilor părților și ale subiecților procesuali principali, fiind legată de prejudicierea caracterului echitabil procedurii și afectarea dreptului la apărare, nu poate fi înlăturată altfel decât prin anularea actului. (spre ex: I.C.C.J. - Secția penală, î.p. nr. 228/18.03.2016, dosar nr.100/1/2016; I.C.C.J. – Complet de 5 judecători, d.p. nr. 242/03.12.2012, dosar nr.6660/1/2012)

De altfel, *încălcarea dreptului la apărare a fost invocată de inculpat pe parcursul urmăririi penale*, atât cu ocazia audierii de către procuror (f.114-117, vol.I.) cât și prin memoriile și cererile formulate în care a solicitat precizarea acuzațiilor penale și furnizarea de informații detaliate cu privire la învinuirile aduse (f. 7-19, 60-83 vol.II).

Neregularitatea constatată în întocmirea rechizitoriului, alături de lipsa unei anchete efective pentru clarificarea faptelor reclamate de persoana vătămată prin plângerea prealabilă, *afectează în același timp și interesele persoanei vătămate*, în calitate de subiect procesual principal, ce a sesizat comiterea unei infracțiuni și are așteptări pentru soluționarea de către organele judiciare în mod echitabil și într-un termen rezonabil a dosarului penal.

În ipoteza trimiterii la instanță a dosarului cauzei cu rechizitoriul în forma actuală, *lipsurile constatate nu ar putea fi suplinite în procedura de cameră preliminară*, întrucât acest fapt ar presupune ca judecătorul să se substituie procurorului în formularea acuzațiilor penale și exercitarea funcției de urmărire penală, contrar dispozițiilor art. 3 alin. (3) C.pr.pen.

Procurorul la rândul său nu ar putea complini, ulterior sesizării instanței, încălcarea dispozițiilor legale privind modul de prezentare a acuzațiilor penale, deoarece *neregulile constatate nu pot fi remediate decât prin refacerea rechizitoriului*, o astfel de dispoziție nefiind suficientă pentru a înlătura vătămarea produsă drepturilor părților și ale subiecților procesuali principali, prin neasigurarea exercitării depline și efective a dreptului la apărare pe parcursul cercetărilor penale (art. 10 alin.5).

Față de considerentele expuse, se impune infirmarea rechizitoriului, în integralitate, incluzând și dispoziția procurorului-șef de secție de verificare sub aspectul legalității și temeiniciei.

Cercetările urmează a fi reluate de către Secția de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru clarificarea acuzațiilor penale, informarea adecvată și detaliată a inculpatului cu privire la temeiul legal și factual al acuzațiilor ce i se aduc și completarea materialului probator, pentru lămurirea tuturor aspectelor cauzei, prin reaudierea persoanei vătămate în raport de elementele constitutive ale infracțiunii reclamate (precizarea elementului material, respectiv infracțiunea sau fapta păgubitoare cu care a fost amenințată), reaudierea inculpatului și verificarea apărărilor formulate.

După clarificarea acestor aspecte ale cauzei, procurorul va face o nouă evaluare a întregului material probator, în raport cu doctrina și jurisprudența în materie, pentru a adopta o soluție legală și temeinică.

Față de cele expuse mai sus, în baza art. 64 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară (republicată), art. 304 alin. (2) C.pr.pen.,

DISPUN

Infirmarea rechizitoriului emis în dosarul nr. 238/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică

Trimiterea dosarului la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică pentru continuarea urmăririi penale, conform celor expuse în cuprinsul prezentei ordonanțe.

**PROCUROR GENERAL
AUGUSTIN LAZĂR**

